

«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

- Χρονικά • Ποιμαντικές Δραστηριότητες •
- Ἐκδηλώσεις • Συνάξεις • Ὁμιλίες •
- Κηρύγματα • Πανηγύρεις • Προσκυνήματα •
- Κοινωνική Διακονία • Ἐκδόσεις •

«Ἐν ταῖς νυξίν ἐπάρατε τὰς χεῖρας ὑμῶν εἰς τὰ ἅγια,
καὶ εὐλογεῖτε τὸν Κύριον»

Ταπεινὲς Ἀγρυπνίες-Οὐράνιες εὐλογίες

19η-20ῆ Ἰουνίου 2020 ἑκ. ἡμ.

Ἁγίου Ἰωάννου Σαγγάης

Θεοτόκου Ὁδηγητρίας

Τὴν **Πέμπτη**, † 19ῆ Ἰουνίου 2020 ἑκ. ἡμ., μαζί μὲ τοὺς μεγάλους Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, Ἀπόστολο Ἰούδα ἐκ τῶν ΙΒ΄ καὶ Ὅσιο Παῖσιο τὸν Μεγάλο, ἐώρτασε καὶ ὁ ἐν Ἁγίοις Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Θαυματουργός, Ἀρχιεπίσκοπος Σαγγάης καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς († 1966).

Ἐτελέσθη Ἱερὰ Ἀγρυπνία πρὸς τιμὴν τοῦ δημοφιλοῦς Ἁγίου, στὸν ὁμώνυμο αὐτοῦ Ναό, ὑπὸ τὸ Καθολικόν, στὸ ἄβατον τῆς ἰδίας Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς.

Ἐλειτούργησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου π. Ἀγγέλου Μουρλαῖ, Ἐφημερίου τῆς Μονῆς, ὡς καὶ τῶν εὐλαβεστάτων Ὑποδιακόνων Δημητρίου Γιατράκου, Ἀποστόλου Φύκια καὶ Χριστοῦ Κατσούδα.

Οἱ πιστοὶ εἶχαν τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία νὰ προσκυνήσουν ἓνα μάλλινο Ὁμοφόριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τὸ ὁποῖον καὶ ἐφόρεσε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἀγρυπνίας ὁ Σεβασμ. Ποιμένας μας.

Στὴν Ὁμιλία του, στὸ τέλος τῆς κατανυκτικῆς αὐτῆς Ἀγρυπνίας, ὁ Σεβασμ. Ποιμένας μας ἐπεσήμανε ὅτι

• **ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ πλησίον μας Ἅγιος** τόσο στὰ χρόνια (κοιμήθηκε τὸ 1966) ὅσο καὶ μετὰ τὸ ἄφθαρτο Λεῖψανό του, ἐφάνη στὸ νοητὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας τὸν 20ὸ αἰῶνα, σὲ μία περίοδο δηλαδή ἀνακατατάξεων καὶ ταραχῶν, μετὰ

δύο παγκοσμίους πολέμους, ἐπαναστάσεις, κ.ἄ. **Ὁ** Θεὸς ὠκονόμησε νὰ γνωρισθῇ ἡ Ὁρθοδοξία στὴν Δύση διὰ μέσου τῶν μεταναστῶν, ὄχι μόνο διότι διεχύθησαν οἱ Ὁρθόδοξοι ἀνὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ διότι κάποιοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν γνήσιοι φορεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ αὐτὸ ὄχι μόνο θεωρητικά, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ πράξει.

Ἐξόχως ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης Ἰωάννης ἐγίνε για χιλιάδες ἀνθρώπων ἓνας Μάρτυς τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὅσιος Παχώμιος ὁ Μέγας, ὅταν τοῦ ζητήθηκε νὰ ὁμιλήσῃ γιὰ τὶς ὀπτασίες, τὶς ὁποῖες ἐβλεπε διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἀποκρίθηκε: **«Ἐὰν ἰδῆς ἓναν ἀληθινὸ πιστό, ταπεινὸ καὶ ἀγνό, αὐτὴ εἶναι μία μεγάλη ὀπτασία. Ποιὰ ἄλλη μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὴν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ, ἀπὸ νὰ ἰδῆς τὸν ἀόρατο Θεὸ νὰ φανερώνεται σὲ ἓναν ὄρατο ἄνθρωπο;»...**

Αὐτὸ ἦταν τὸ βίωμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου... Ἡ βαθεῖα προσωπικὴ σχέση του μετὰ τὸν Χριστὸ μας ἐκδηλωνόταν στὸ περιβάλλον του, στὸ ὁποῖο ἀπεκάλυπτε τὸν Χριστὸ μας... **Πολλοὶ** πιστοὶ μαρτυροῦν, ὅτι μόνο μετὰ τὴν θέα τοῦ Ἁγίου ἐδάκρυζαν...

Κάθε πιστὸς καλεῖται νὰ βιώνῃ τὴν συγκλονιστικὴ ἐμπειρία τῆς σχέσεως αὐτῆς μετὰ τὸν Χριστὸ μας, νὰ γίνουμε ἀφανεῖς ἐμφανεῖς, νὰ προβληθῇ διὰ μέσου ἡμῶν ὁ Χριστός.

Ἄν δὲν βιώνουμε τὴν κατάστασι αὐτὴ, σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν μέσα μας «ἐμπόδια» ...

Ὁ Ὅσιος Μάρκος ὁ Ἀσκητὴς ὀρίζει τὶς πνευματικὲς ἐργασίες γιὰ νὰ ἀπομακρυνῶνται τὰ «ἐμπόδια» αὐτὰ καὶ νὰ ἐφελέκεται τὸ Πανάγιον Πνεῦμα:

- **νὰ** ἀποφεύγουμε τὴν ὑπερηφάνεια,
- **νὰ** ἀποφεύγουμε τὴν μνησικακία,
- **νὰ** ἀποφεύγουμε τὴν κατάκρισι,
- **νὰ** ἐπιμελούμεθα τὴν εὐποιΐα. **«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται».**

Καλούμεθα νὰ κάνουμε καλὴ χρῆσι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ,

νὰ ἀρκοῦμεθα δηλαδὴ στὰ ἀναγκαῖα καὶ νὰ οἰκονομοῦμε τὸ ὑπόλοιπον μὲ τὴν ἐπίγνωσι ὅτι ἀνήκει στὸν Θεόν, ἀνήκει στὸν πτωχὸν καὶ ἀναγκεμένον συνάνθρωπό μας...

Ο Θεὸς θέλει νὰ ἐνωθῆ μαζί μας: «**Υ**ιέ, δός μοι σὴν καρδίαν!»... **Θ**έλει νὰ θεωθοῦμε κατὰ Χάριν καὶ νὰ δώσουμε μαρτυρία γι' Αὐτόν, ὥστε δι' ἡμῶν νὰ ἐλκύσῃ καὶ ἄλλους στὴν ἀγάπη Του, στὴν σωτηρία...

Ἄς εἶναι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁδηγὸς καὶ βοηθὸς μας στὴν προσπάθειά μας νὰ βιώνουμε τὴν συγκλονιστικὴ αὐτὴ ἐμπειρία καὶ νὰ γίνουμε Μάρτυρες τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ...

* * *

Τὴν Παρασκευὴ πρὸς Σάββατο, 20ὴν πρὸς 21ὴν Ἰουνίου 2019 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθη καὶ πάλιν Ἱερὰ Ἀγρυπνία –ἐκ μεταθέσεως– πρὸς τιμὴν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου, τῆς Ὁδηγητρίας, στὸ ὁμώνυμο Ἡσυχαστήριον στὶς Ἀχαρνές Ἀττικῆς, ὅπου ἐγκαταβιώνει ἡ Ὁσιωτὴ Ἀδελφὴ μας Μοναχὴ Ἰουστίνα.

Ἐλειτούργησε ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμένας μας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου π. Κωνσταντίνου Σωτηριάδου καὶ τοῦ εὐλαβεστάτου Ὑποδιακόνου Χριστοῦ Κατσούδα.

Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν, ὁ Σεβασμιώτατος Λειτουργὸς, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὴν Παναγία μας γιὰ τὶς εὐλογίες τῆς κατανυκτικῆς Ἀγρυπνίας, ὑπενθύμισε ὅτι

• **ἔ**χουμε χρέος πάντοτε, ἀλλὰ εἰδικῶς στὶς Ἑορτὲς τῆς Παναγίας μας, νὰ εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸν γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ μέγιστα χαρίσματά Του πρὸς ἐμᾶς: γιὰ τὸ ὅτι μᾶς ἄφησε τὴν Παναγία Μητέρα Του, ἡ Ὅποια εἶναι «Γέφυρα ἢ μετὰγουσα τοὺς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν», ἡ Ὅποια μᾶς περιθάλλει καὶ μᾶς ὁδηγεῖ μὲ ποικίλους τρόπους πρὸς τὴν θέωσιν...

Ὅταν ἀξιωνόμεθα νὰ ἀγρυπνοῦμε προσευχόμενοι, καὶ βιώνουμε τὴν λειτουργικὴν προτροπὴ «πᾶσαν (νῦν) τὴν βιωτικὴν ἀποθώμεθα μέριμναν», ἐκχέονται στὶς ψυχές μας εἰδικὰ Χαρίσματα, διὰ τῶν ὁποίων ἀνακαινίζομεθα καὶ ἐλκνόμεθα σὲ βαθυτέραν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν...

Αναφερθείς στην απάντησι τοῦ Κυρίου μας στὸν Ἅγιο Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ κάποια δοκιμασία («σκόλοψ τῆ σαρκί»): «**Α**ρκεῖ σοι ἡ Χάρις Μου, ἡ γὰρ δύναμίς Μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται»..., ὁ Σεβασμ.

Ποιμένας μας ἐπεσήμανε, ὅτι

• **ὁ** ἄνθρωπος φθάνει μερικὲς φορές σὲ ἀκραῖες ὑπαρξιακὲς καταστάσεις, οἱ ὁποῖες τὸν ἐξουθενώνουν (μαρτύριο, δοκιμασίες). **Ἐ**ὰν στραφῆ πρὸς τὸν Θεὸν ζητῶν βοήθεια, ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τοῦ δίνει ὑπομονή, τοῦ δίνει τὴν δύναμι νὰ ἀντέχῃ, νὰ μὴν κἀνῃ πίσω, ἀλλὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ εἰς τέλος τὴν δοκιμασία πρὸς σωτηρίαν καὶ τοιουτοτρόπως ἀναδεικνύεται σὸ ἔπακρον ἡ Δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀδυναμίᾳ μας...

Μὲ παρόμοιο τρόπο, ἓνα τεκμήριον τῆς ἀπείρου καὶ τελείας Εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ εἶναι, ὅτι δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει σὶς πτώσεις μας, στὴν ἐσχάτῃ ἀδυναμίᾳ μας, ὡς ἂν μᾶς ἔλεγε: «**Ἡ** γὰρ Εὐσπλαχνία Μου ἐν τῷ βάθει τῆς ἀμαρτωλότητος ὑμῶν ἀναδεικνύεται»...

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ συναίσθησι καὶ αὐτομεμψία κατανοῇ τὸ σκότος τῶν παθῶν του, τὸ ἀπύθμενο βάθος τῆς ἀμαρτωλότητός του, τότε κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὴν ἐλπίδα του. **Α**λλὰ, ἐπικαλούμενος τὴν μητρικὴ βοήθεια τῆς Παναγίας μας, γεύεται τὴν Εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ἀπελπίζεται... **Ἡ** Παναγία μας, ὡς Ὁδηγήτρια, ὡς Ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, τὸν χειραγωγεῖ πρὸς τὴν Μετάνοια καὶ τὸ Φῶς τῆς Ἐλπίδος...

Ἄς προσευχώμεθα ἐν συντριβῇ καὶ ταπεινώσει, ὥστε ἡ Χάρις τῆς Παναγίας μας νὰ ἐγγίξῃ τὴν καρδιά μας καὶ νὰ ἐξερχώμεθα τῆς θείας Λατρείας ἀνακαινισμένοι, ἐλεημένοι καὶ φορεῖς τῆς θείας Εὐσπλαχνίας...

† Γ.Ι.Μ.

«**Σ**μύρνα ἀγαθότητος, στάζουσι Πάναγνε,
αἱ χεῖρες αἱ τορνευταί Σου,
πλήρεις δὲ οἱ δάκτυλοι, νάρδου συμπαθείας,
ὀρῶνται Ὁδηγήτρια».

(ἐκ τοῦ Β' Κανόνος, Ψδὴ ε')